

шарки на хора — и всички заболѣли опасно отъ човѣшка шарка!“

— Това не може да бжде! — извикалъ Дженеръ и отишълъ въ Лондонъ.

Работата била проста: докторътъ присадилъ на нѣколко души кравешка шарка и, безъ да дочака тя да се прихване, да подеиствува, той побързалъ да имъ присади истинска, човѣшка шарка. Първата шарка — кравешката още не се била прихванала, значи, не могла да защити отъ втората; затова втората се появила много силно.

Разбралъ каква е работата Дженеръ, разказалъ кждето трѣбвало, и пакъ почнали да вѣрватъ въ неговото откритие. Дори най-прочутитѣ лѣкари му дали свидетелство:

— Признаваме кравешката шарка като срѣдство, което спасява отъ „натуралната“, т. е. самородната, човѣшка шарка.

Самъ английскиятъ кралъ поискалъ да види Дженера... Повикалъ го при себе си и го възнаградилъ богато. Изъ цѣлата страна се събирали подаръци и пари за награда на избавителя на човѣчеството отъ страшната болестъ“.

Дженеръ забогатѣлъ. Тогава той си спомнилъ за момчето, съ което той за пръвъ пжтъ направилъ опитъ, като му присадилъ кравешка шарка.

„Той е началото на моята слава и на моето богатство“ — помислилъ си Дженеръ; повикалъ момчето при себе си, поприказвалъ си съ него, разбралъ какъ живѣе, какви си неговитѣ нужди, и му подарилъ една кжца и имоти.

Мирно си доживѣвалъ Дженеръ живота въ родното си село, макаръ че и него сполетѣли нещастия: умрѣла любимата му жена, погребалъ по-